

haanden ledig blivende Gager, der afgaaer fra det faste Beløb, og at man nu her paa engang vil forandre  $\frac{1}{4}$  til  $\frac{1}{2}$ . Derved, tillader jeg mig at sige, berøver man den værdigste Deel af de Kunstnere, der endnu ikke have fast Ansættelse, en Deel af den Udfigt, de havde til at komme paa pensionsberettiget Gage, og det er urigtigt. Hvad det fremmede Ord angaaer, som jeg jo forudsaaer, det vilde være uheldigt at komme frem med, da skal jeg vel vogte mig for at gjentage det; men jeg haaber, at det ærede Medlem vil indrømme, at den hele Maade at være paa og at tænke paa, at den hele Fremgangsmaade, som jeg derved vilde antyde, meget godt lader sig forene med smaa Raar, at man derfor meget vel kan føre en god Oeconomi, at man godt kan have smaa Udgifter og derfor ikke behøver at være smaa i sig i sine Udbetalinger.

**Scherning:** Ja, imellem smaat og smaa ligt er det saa vanskeligt at distinguere, at jeg ikke skal forsøge derpaa, men det ærede Medlem tog forøvrigt feil i, at denne Fjerdedeel har staaet her i mange Aar; den har kun staaet her i saa Aar, og en Trebiedeel har staaet her fuldt saalænge. Dette er imidlertid ikke noget væsentligt Spørgsmaal, og det er heller ikke det, der har bragt mig til at forlange Ordet, men jeg skulder den ærede Minister at erklære, at mine Betragtninger over Manglen paa Rigesræmhed ikke rammer ham, som tværtimod med fuldstændig Alæbenhed har meddeelt os alle de Beretninger, hvoraf vi kunne see, at de, der have givet Beretning til ham, have skjult det, der er den egentlige Sandhed, nemlig, at man vil af med Træankrene. Der er Ingen, som har sagt, at naar vi tage Træankrene bort, falde Hvalvingerne ned, men da Træankrene ere sthygge, og vi ikke ville have dem i Kirken, maae vi have Hvalvingerne bort, for at blive af med Træankrene. Efter hvad jeg har seet af Papirerne, og efter hvad jeg har hørt oplæse, er jeg kommet til den Overtydning, at Træankrene holde de Mure sammen, som bære Hvalvingerne, og at de ikke kunne tages bort, uden at Hvalvingerne maae støttes paa andre Mure, der ere istand til at bære dem. Det egentlige archæologiske Spørgs-

maal er nu, om disse gamle Træankre have været der fra Begyndelsen af, thi det vilde da være en forfærdelig Synb, om vi toge dem bort; det kunde jeg ikke bære over min archæologiske Samvittighed (Afskydelse). Ja, den er ikke stor, det skal jeg indrømme; men jeg maa bruge den ligeoverfor de ærede archæologiske Herrer. Naar man siger, at man nuomsiunder har gode Midler til paa en meget bedre Maade at holde disse Mure sammen, og at det ved Gud ikke er værd at erindre den gamle Tid ved disse forunderlige Træankre, saa siger jeg, at det er en fornustig Tanke; men man skal da skrive dette i Beretningen; det skulle vi vide. Jeg raader bestandig til at negte disse 10,907 Rbd., for at vi kunne faae at vide, om de kun forlanges, fordi man vil af med Ankrene, enten fordi man historisk og grundigt beviser, at de ikke have været der fra Begyndelsen af, men siden ere satte til for at holde paa Murene, der begyndte at vide sig ud, og som man ikke vidste at holde sammen paa bedre Maade, eller fordi man har opgivet paa den Maade at holde fast ved det Gamle. En saadan Erklæring har Meget at bethyde for mig, naar den kommer fra de rette Vedkommende. Siger man: Vi ville egentlig ikke bevare Kirken, som den har været; den Respect for det Gamle og for Fortidens Minder have vi ikke, men vi ville benytte Talen om Fortidens Minder, naar det kan slaffe os Penge til det, vi nu ville, hvorimod vi benytte, hvad der ser nærværende Tid er passende, naar vi troe, at det lettest staffer os Pengene, da er dette en Methode, man maa see at komme bort fra. Skulle vi fastholde Erindringer om det Gamle, maae vi blive troe derved, men skulle vi kun bevare det af det Gamle, som passer for den nærværende Tid, maa vi sige ligesvem, at det er egentlig det, vi ville.

**Dinesen:** Jeg vil blot tillade mig at sige et Par Ord om Seminarierne. Grunden til, at Spørgsmaalet derom blev reist i Udvalget, var deels den, at efterat Sønderjyskland, hvorhen tidligere en Deel Seminarister vare komne, var afftaaet, kunde ikke flere gaae derhen, og deels den, at der Aar for Aar bliver demitteret flere og flere udenfor Statssemi-